

Disney
**КАРИБСКИ
ПИРАТИ**

ОТМЪЩЕНИЕТО НА САЛАЗАР

Адаптация ГРЕГ ЕРБАР

По филма на Walt Disney „КАРИБСКИ ПИРАТИ“

Базирано на героите, създадени от ТЕД ЕЛИЪТ,
ТЕРИ РОСИО, СТЮЪРТ БИЙТИ и ДЖЕЙ УОЛПЪРТ

Сценарий ДЖЕФ НЕЙТЪНСЪН

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизведжани
под каквато и да било форма.

Оригинално заглавие: *Pirates of the Caribbean:
Dead Man Tells no Tale, Junior Novel*
© 2017 Disney

Превод Вера Чубар
Редактор Ангелина Мирчева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017
Тираж: 4000 бр.
ISBN 978-954-27-1992-2

ПРОЛОГ

ПОЗВОЛЕТЕ ДА ВИ РАЗКАЖА ЕДНА ИСТОРИЯ ~
ПРИКАЗКА ЗА НАЙ-ЦЕННОТО СЪКРОВИЩЕ,
КОЕТО ЧОВЕК МОЖЕ ДА ПРИТЕЖАВА...

Докато пълнолунието се изсипваше през прозореца му, дванадесетгодишният Хенри Търнър погледна нагоре, а през него премина прилив на вълнение. Беше време за търговане. Нямаше никакво съмнение по въпроса. В продължение на години той бе тършувал из книгите си, бе ровил дълбоко в морските легенди и сега най-накрая бе намерил това, от което се нуждаеше.

Със сърце, обзето от надежда, Хенри огледа приглушено осветената си стая. Доста поизносени морски диаграми и карти, с отбелязвания върху тях, бяха разхвърляни върху бюрото му, а техните подвиващи се ръбчета биваха задържани надолу от събирани по плажа миди и скали. По леглото бяха разпръснати книги и ревящи от отворените им страници морски създания. Една фигура толкова разкривена от налени, че едва можеше да бъде разпозната като човек, се стремеше нагоре, все едно се опитваше да хване читателя в ръцете си.

На фона на безпорядъка от митове и легенди, от един плакат надничаше закачливо лице, а удебелените букви под обезоръжаващата му усмивка изписваха – *ТЪРСИ СЕ: Джак Спароу*. Докато Хенри пристягаше колана си, готвейки се да тръгне, той погледна към една друга снимка – на баща си Уил Търнър.

Бяха изминали години, откакто Хенри не го беше виждал, но той всеки ден продължаваше да изучава красивото лице, като търсеше отгласа му в собствения си лик. Момчето често му доверяваше своите тайни мечти и страхове, като че ли баща му можеше да го чуе.

– Идвам, татко – прошепна той, а гласът му бе изпълнен с решимост.

Хенри духна свецта и грабна една рисунка от стената. На нея страховитият бог на морето Посейдон се бе извисил над вълните, бе вдигнал високо тризъбеца си и заповядваше на всички пред себе си.

След един последен поглед към образа на баща си, момчето изпъзля през прозореца в мастиленочерната нощ. Докато той се придвижваше с пълзене по покрива от плочи, лунната светлина се отразяваше в целта му – океана, покриващ далечния хоризонт.

Малко по-късно, една малка лодка запогскача по вълните. Хенри гребеше сам. Под него лежаха неразгадаемите дълбини на морето, оставащи загадка и за най-начетените учени. Под повърхността се издигаха планини, а каньони се гмуркаха дълбоко надолу в тъмнината. В това пространство се намираха все още неоткрити същества – живи или мъртви – и едно безценно съкровище, което можеше да промени живота му завинаги.

Макар Хенри да бе млад, бе доста мъдър за възрастта си – или поне той смяташе така. Докато гругите деца се преструваха на войници и водеха битки из блатата на острова, той се бе присламчвал към доковете, учеше всичко възможно за плаването и попиваше истории за морето. Бе събирал анекдоти и слухове така, сякаш колекционираше бижута, а след това внимателно ги бе организиран по папки в паметта си.

Въпреки това нито един от разказите за баща му не успя да съвпадне с историите на майка му. А и що се отнасяше до Хенри, нито един мъж, независимо дали той бе жив, или мъртъв, не беше смел колкото Уил Търнър, който бе пожертвал всичко, за да спаси тези, които обичаше.

Хенри си тананикаше тихо, докато гребеше,

а музиката се изливаше в такт с гребането му.

– Йо-хо-хо, йо-хо-хо...

След като остана доволен от това колко навътре е влязъл – домът му на острова вече бе само едно размазано петно на хоризонта, – Хенри се спря и изгърпа греблата обратно в лодката, като ги застопори на място. После се придвижи до един голям чувал от зебло и го вдигна над носа, докато тежките камъни вътре не започнаха да се удрят един в друг, издавайки серия от тъпи удари.

Пляс! Докато чувалът падаше зад борда, прикрепеното към него въже започна да се развива трескаво като бясно куче, а намотките се завихряха все по-близо и по-близо до другия край – онзи, който бе завързан за десния крак на Хенри.

Сега вече той не можеше да отмени това, което щеше да се случи, дори и да го искаше.

С пълна увереност – и безстрашен оптимизъм, който бе наследил от майка си, Елизабет Суон, която бе командвала пирати, бе избягала на чудовища и бе плавала и извън живота, след смъртта – Хенри си пое дълбоко дъх и скочи в мътните дълбини.

В този момент всичко се превърна в тъмнина. Докато пропадеше все по-надълбоко и тежестта на чувала го гърпаше надолу, Хенри

запази спокойствие, въпреки гробовете му, които бяха на път да се пръснат.

И точно когато очите му започнаха да се затварят от липса на въздух, краката му се удариха в нещо твърдо. Издигнала се от дълбините, гървената палуба на един кораб бе спряла падането му.

И макар да го бе очаквал, Хенри все пак бе залят от облекчение, докато корабът се носеше към повърхността. *Колкото по-бързо, толкова по-добре* – помисли си той, почти изпаднал в безсъзнание вследствие липсата на кислород.

Един оглушителен за ушите залп от пръски подскочи от повърхността, когато корабът се изстреля в нощното небе. Галони вода бяха изместени и се изляха над ръба на масивния плавателен съд, проследявайки името, гравирано върху едната му страна – *Летящият холандец*. Стотици гървени гъски пищяха, докато се приспособяваха към промяната в налягането.

Хенри лежеше на палубата и дишаше на дълбоки пресекулки, а към него от сенките се приближаваше фигурата на човек.

– Татко... – гласът на Хенри се разпадна.

Уил Търнър се втренчи невярващо, а когато успя да разпознае сина си върху ужасния кораб,

лицето му бе превзето от агония.

– Хенри, какво си направил? – попита Уил. Хенри бе пораснал толкова много откакто се бяха виждали за последно. Уил си спомни с копнеж за всички моменти, които беше пропуснал – първите гуми на Хенри, първите стъпки – и всички бъдещи моменти, на които той никога нямаше да може да стане свидетел. Единственото нещо, което се съдържаше в бъдещето на Уил, бе смърт, точно както бе и през вече изминалите десет години.

– Нали ти казах, че ще те намеря – подхвана бодро Хенри и запристъпва към баща си.

Но Уил веднага се отдръпна.

– Стой настрана от мен! – при вида на болката, изписала се по лицето на Хенри, гласът му се смекчи. – Погледни ме, синко!

Уил пристъпи под един лъч лунна светлина. Едновременните му красиви черти сега бяха инкрустирани с десет години на полепнали ракообразни, водорасли и дребни гърчещи се същества. Погледът му бе празен, вследствие от преживяното десетилетие на отчаяние.

Хенри не трепна.

– Не ме интересува – заяви той.

Уил искаше повече от всичко да прегърне сина си. Но също така знаеше, че Хенри

трябва да изчезне оттук, при това бързо – преди и той като него да остане заседнал там завинаги.

– За теб няма място на *Холандеца*. Върни се вкъщи при майка си...

– Не – прекъсна го Хенри.

Влачене, стържене, скърцане. Шумът достигна до тях изпод палубата. Екипажът на *Холандеца* се раздвижваше, след като бе усетил жизнената сила на Хенри.

– Те знаят, че си тук – каза Уил, а гласът му бе притеснен. След което извади сабята си и с един замах срязва въжето, придържашо Хенри към чувала. – Тръгвай, преди да е станало твърде късно!

– Няма да стане. А ако ме хвърлиш през борда, аз пак ще се върна – Хенри вирна брадичката си, пренебрегвайки лекото гадене в стомаха си при мисълта за останалите на борда.

Уил вдигна ръце нагоре в знак на раздразнение. Защо синът му не можеше да разбере?

– Ти не виждаш ли, че съм прокълнат? Осъден да стоя на този кораб!

– Именно затова съм тук – отвърна развълнувано Хенри. – Мисля, че знам начин да разваля проклятието, да те освободя от *Холандеца*!

– Хенри, не! – Уил поклати глава, но синът му продължи да говори.

– Прочетох за едно съкровище – съкровище, съдържащо цялата мощ на морето. *Тризьбеца на Посейдон* може да сложи край на проклятието ти!

Когато Уил видя отчаянието, изписано се върху лицето на Хенри, инстинктите му взеха връх. Той издърпа сина си в ръцете си и здраво го задържа.

– Хенри, *Тризьбеца* никога няма да може да бъде открит – успокои го нежно той. Синът му трябваше да изостави глупавото си търсене, преди да завърши мъртъв или дори още по-зле. – Това не е възможно. Всичко са само приказки.

– Подобно на приказките за вас и за капитан Джек Спароу? Той ще ми помогне да намерим *Тризьбеца* – гласът на Хенри бе станал предизвикателен.

Уил повдигна вежди, когато чу това име. И макар самият той да имаше необяснима слабост към пиратския капитан, последното нещо, което искаше, бе синът му да се забърква с човек, притежаващ природната дарба да се навира в никога несвършващи неприятности.

– Стой надалеч от Джек! – предупреди го

Уил. – Напусни морето завинаги и престани да се държиш като...

– Пират ли? – попита Хенри.

Той не можеше да разбере защо баща му не скача от радост предвид възможността да бъде освободен. Дали пък не смяташе, че Хенри няма да може да се справи със задачата?

– Няма да се спра. Ти си мой баща!

Без значение какво щеше да му струва това, Хенри щеше да стигне до Джак и *Тризъбеца*. Той щеше да докаже на баща си, че е смел и находчив.

– Съжалявам, синко – прошепна Уил, докато си мечтаеше да може да бъде бащата, от когото Хенри имаше нужда. Най-добротото, което можеше да направи, бе да се опита да запази Хенри в безопасност и надалеч от морето. – Моето проклятие никога няма да може да бъде развалено... Това е моята съдба. Трябва да ме оставиш.

Уил погледна през рамо към вратата, водеща под палубата. Той и Хенри не разполагаха с повече време. Затова махна амулета от врата си, притисна го в ръцете на Хенри и го поведе към перилото.

– Аз винаги ще бъде в сърцето ти. Обичам те, синко! – Уил помогна на Хенри да се изкачи и да прекрачи през борда.

Хенри изчака миг, за да може да запечата лицето на баща си – с ракообразните и всичко друго – в съзнанието си. А след това се пусна от перилото и се гмурна във водата.

Уил наблюдаваше как слабият и жилав силует на Хенри неохотно се изкачва обратно в лодката. Момчето все още вярваше в глупостите за щастливия край. Уил се надяваше синът му да не трябва да научава истината така болезнено, както се бе случило с него.

Летящият холандец изчезна обратно в морските дълбини. Докато Хенри се настаняваше в лодката си с гребла, стъкловидната океанска повърхност се заглади и не остави никакви следи от масивния кораб. Той отново беше сам.

Но сега бе по-решен отвсякога да освободи баща си от тази ужасна съдба. Така че вместо да си тананика, докато гребеше към брега, Хенри прекарваше времето си в това да повтаря името на онзи, който той бе сигурен, че щеше да му помогне да постигне целта си – *Капитан Джек Спароу*...

ГЛАВА 1

СЕДЕМ ГОДИНИ ПО-КЪСНО

Могъщият британски военен кораб *Монархът* пореше вълните, а оръдията на носа му бумкаха, докато преследваше един много по-малък пиратски кораб. Гледан отвън, *Монархът* приличаше на чудо, сътворено от човешка ръка. Отвътре нещата не бяха чак толкова впечатляващи. Отряд от млади войници трямбоваха на долната палуба през мръсна трюмна вода и чистеха утайките, колкото можеха по-бързо. Вонята беше точно толкова гадна, колкото и трудът беше брутален.

– По-бързо, жалки трюмни плъхове! – офицер Мадокс реवेशе от мястото си над войниците. Той наперено се пъчеше и се взираше надолу към редицата мъже, а докато викаше по тях, от устата му летяха слюнки. – Ще изпомпваме водата и ще пълните шпигатите! Ние преследваме пирати!

Малко кораби бяха така добре оборудвани като *Монархът*. При наличието на сто оръдия на борда му, никой пиратски кораб

нямаше шанс в директен бой. *Червената роза* бе избрала да избяга, но *Монархът* безжалостно я преследваше.

Хенри Търнър, сега вече на деветнадесет години, бе сред войниците, които напругаха всеки мускул, за да изгребват водата и да пълнят шпигатите, като по този начин подсигурияха скорост на кораба. Той вече бе свикнал с усърдната работа и с трудните мъже като Мадокс. Когато офицерът се обърна с гръб, за да се скара на едно от новите попълнения, Хенри излезе от редицата и се взря навън през прозореца, вдигайки пред окото си далекослед.

– *Пст!* Хенри! – извика му приятел войник. – Връщай се обратно тук! Нали не искаш да те изхвърлят от още един кораб?

– Това е холандска баржа – уведоми го Хенри и пренебрегна предупреждението. – Вероятно е открадната от пирата Бонет.

– Кога ще се откажеш, Хенри? – попита го приятелят му. – Никога няма да намериш Джак Спароу!

– Никога няма да се откажа! – гласът на Хенри беше категоричен. В продължение на години, той бе вървял по много фалшиви следи. Всеки имаше по една история за прословутия пират, но сякаш никои не знаеше къде точно да го намери. Хенри се бе присъединил

към британския флот, чиято основна мисия, изглежда, бе ловът на пирати – с надеждата, че те ще му помогнат да издири Спароу.

Когато британският кораб се завъртя във водата, Хенри забеляза пред тях странно скално образувание. Гледката бе чудата – огромна арка наред безбрежния простор на морето. Хенри бе чувал достатъчно легенди, за да я разпознае незабавно. Тя не вещаеше нищо добро.

– Боже мой! – прошепна той ужасен.

Фалшивият пиратски кораб се бе насочил направо към нея, отстъпвайки от изстрелите на *Монархът*. Хенри трябваше да попречи на кораба им да ги последва. Хвърляйки се към стълбите, той почти не се разби в Магокс.

– Предупреждавал съм те за напускането на поста ти, момче! Да ти покажа ли камшика? – офицерът сложи юмруци на хълбоците си и се вторачи заплашително в Хенри.

– Сър, трябва да говоря с капитана – Хенри се изплъзна на Магокс и добави: – Ей сега се връщам!

Офицерът примигна от учудване. Под негово командване нямаше *ей сега се връщам*. Но виковете на лейтенанта *Търнър*! Въобще не достигнаха до Хенри, който вече се бе качил на горната част на кораба.